

синъ на тозъ Ипсиланти що ся уби отъ Султанъ Селима III за дѣто бѣше ималъ взаимнописаніе съ Влашкиятъ господарь, брататъ си, който бѣше въ подозрение че вѣрше сѣгласно съ Русцитѣ.

Ипсиланти, като остави, въ 1820, Виенна и Руската войска, даде рѣчь на етериститѣ да ся сѣбирѣтъ въ Влашко и Богданско за да начнѣтъ вѣстаніето. Влашкиятъ господарь, Александръ Сучо, грѣчески князь отъ Фенеръ, управляваше това мѣсто на мѣсто Турцитѣ. Той остави свободно Ипсилантовитѣ хора да ся стараѣтъ да убѣдѣтъ и прѣобѣрнѣтъ арнаутитѣ що бѣхъ натоварени да крепѣтъ това княжество подѣ зависимостѣтъ на Султана. Въ продѣлженіе на двѣ годишното си управление, той ся бѣше доволно убогатилъ, и като Грѣкъ не щяше да ся яви противенъ на общото грѣцко желаніе, ни щѣкъ да подпадни подѣ отмѣщеніето на диванатъ; той въ това отношеніе ся пристори че не вижда що вѣршѣтъ, етериститѣ, и като си испрати богатството, приготви ся да ся оттегли въ Европа. Арнаутитѣ дадохъ рѣчь и клетва на Ипсиланти, който бѣше вѣки народенъ намѣтникъ, и който сѣстави, безъ никакво припятствие, една революционерна войска около Яшъ, главенъ градъ на Богданско. Отъ тамъ неговитѣ хора, като отивахъ по Влахия, по Молдавия, по Сѣрбия, по Епиръ, по Морея, вѣдигахъ съ милиони хора за свободата.

Прокламацнитѣ и хората на Ипсиланти бѣхъ дали въ Целопонесѣ знакатъ и подрѣжжаніето на независимостѣта. Единъ главатарь, отъ пѣрвитѣ несполучени вѣстанія, оттегленъ отъ години въ островѣтъ Занта, Колокотрони, на когото баща му, братята му, ближнитѣ му бѣхъ погинали отъ Турцитѣ, бѣше слѣзалъ изъ ново и бѣше сѣтавилъ своитѣ банди по планинитѣ. Архиепископѣтъ отъ Патрасъ, Германосъ, ораторъ, священникъ и войникъ, бѣше свикалъ, въ пещеритѣ на планината Еримантъ, сичкитѣ главни